

Sygn. akt V U 3237/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Andrzej Marek

Protokolant: star. sekr. sądowy Justyna Alfawicka

po rozpoznaniu w dniu 29 kwietnia 2016 r. w Legnicy

sprawy z wniosku M. M. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o przeliczenie emerytury

na skutek odwołania M. M. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 28 listopada 2014 r.

znak (...)

I. zmienia decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. z dnia 28 listopada 2014 r. znak (...) w ten sposób, że przyznaje wnioskodawczyni M. M. (1) prawo do przeliczenia emerytury przy zastosowaniu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 75,62 %, przy którym to wskaźniku wysokość świadczenia wnioskodawczyni na dzień 01 grudnia 2014 r. wynosiła 1.248,08 zł,

II. w pozostałym zakresie odwołanie oddala.

Sygn. akt V U 3237/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 listopada 2014 r., znak:(...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. dokonał przeliczenia emerytury przysługującej wnioskodawczyni M. M. (1). Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury organ rentowy wybrał wynagrodzenie stanowiące podstawę wymiaru składek z 5 lat kalendarzowych, tj. od 1 stycznia 1987 r. do 31 grudnia 1991 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z ww. okresu wyniósł 73,52%. Podstawa wymiaru emerytury obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 73,52% przez 717,16, tj. kwotę bazową, wyniosła 527,26 zł. Do ustalenia wysokości emerytury ZUS uwzględnił 33 lata i 8 miesięcy okresów składkowych oraz 4 lata okresów nieskładkowych. Wysokość świadczenia wnioskodawczyni wyniosła od dnia 1 grudnia 2014 r. – 1.223,93 zł.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła wnioskodawczyni M. M. (1), wnosząc o jej zmianę i przyznanie świadczenia w wyższej wysokości.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu podał, iż przy rozpatrywaniu wniosku ubezpieczonej z dnia 2 lipca 2014 r. o przeliczenie emerytury dokonał weryfikacji całości sprawy i ustalił,

że decyzją z dnia 25 stycznia 2006 r. o przyznaniu emerytury błędnie ustalono staż pracy i podstawę wymiaru emerytury M. M. (1), skutkiem czego wysokość świadczenia została zawyżona. Przysługująca emerytura wypłacana była w zawyżonej wysokości, tj. w kwocie 1.254,38 zł, podczas gdy powinna być wypłacana w kwocie 1.223,93 zł. Organ rentowy podał, iż wypłata emerytury w zawyżonej wysokości była skutkiem przekazania przez zakład pracy błędnej informacji o okresach urlopów bezpłatnych. We wcześniejszych zaświadczeniach nie był wykazany okres urlopu bezpłatnego od 27 października 1989 r. do 16 grudnia 1989 r., który podlega wyłączeniu ze stażu pracy i ma wpływ na obniżenie udokumentowanych okresów składkowych. Zakład podał, iż wymieniony okres zakład pracy(...) (następca prawny Fabryki (...)) wykazał w świadectwie pracy z dnia 29 września 2014 r., jednocześnie anulując wcześniej wydane świadectwa. W związku z korektą okresu zatrudnienia zakład pracy skorygował również wysokość zarobków zastępczych – pracownika zatrudnionego na równorzędnym stanowisku pracy, na jakim była zatrudniona wnioskodawczyni przed podjęciem pracy na kontrakcie w byłym ZSRR. Zakład (...) dokonał również korekty rekompensat za lata 1983 – 1986, w związku z czym zmieniły się kwoty wynagrodzenia, które stanowiły podstawę wymiaru składek. W wyniku postępowania wyjaśniającego organ rentowy uzyskał również zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu za 1991 r. ZUS wskazał, iż dotychczasowy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru liczony był z lat 1986 – 1990 i wynosił 76,64%, zaś po uwzględnieniu skorygowanych przez zakład pracy zaświadczeń o zatrudnieniu i wynagrodzeniu (Rp-7) przeliczono świadczenie wnioskodawczyni i ustalono, że najkorzystniejszą podstawą jest podstawa wymiaru z lat 1987 – 1991, a wyliczony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia z tego okresu wynosi 73,52%.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni M. M. (1), ur. (...), od dnia 14 września 1994 r. pobiera emeryturę. Świadczenie to było kilkakrotnie przeliczane. Decyzją z dnia 25 stycznia 2006 r. organ rentowy ustalił wysokość emerytury ubezpieczonej na kwotę 801,97 zł. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto podstawę wymiaru składek z 5 lat kalendarzowych, tj. od 1 stycznia 1986 r. do 31 grudnia 1990 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 76,64%. Do ustalenia wysokości emerytury ZUS uwzględnił 33 lata i 9 miesięcy okresów składkowych oraz 4 lata okresów nieskładkowych.

W dniu 2 lipca 2014 r. wnioskodawczyni złożyła wniosek o przeliczenie emerytury.

Decyzją z dnia 28 listopada 2014 r., zaskarżoną w niniejszej sprawie, ZUS –po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego– dokonał przeliczenia emerytury wnioskodawczyni. Do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia organ rentowy wybrał wynagrodzenie stanowiące podstawę wymiaru składek z 5 lat kalendarzowych, tj. od 1 stycznia 1987 r. do 31 grudnia 1991 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z ww. okresu wyniósł 73,52%. Podstawa wymiaru emerytury obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 73,52% przez 717,16, tj. kwotę bazową, wyniosła 527,26 zł. Do ustalenia wysokości emerytury ZUS uwzględnił 33 lata i 8 miesięcy okresów składkowych oraz 4 lata okresów nieskładkowych. Wysokość świadczenia wnioskodawczyni wyniosła od dnia 1 grudnia 2014 r. – 1.223,93 zł.

/bezsporne, nadto: akta ubezpieczeniowe ZUS/

M. M. (1) posiada okres składkowy wynoszący 33 lata, 11 miesięcy i 2 dni oraz okres nieskładkowy wynoszący 4 lata i 28 dni.

W okresie od 16 maja 1974 r. do 30 września 1991 r. wnioskodawczyni była zatrudniona w Fabryce (...) w G.. Będąc zatrudnioną w tym zakładzie ubezpieczona korzystała z urlopów bezpłatnych na okres skierowania do pracy za granicą w okresach:

- od 9 września 1983 r. do 15 października 1984 r.,
- od 27 października 1988 r. do 19 listopada 1989 r. i
- od 17 grudnia 1989 r. do 28 października 1991 r.

W okresie od 16 października 1984 r. do 21 października 1984 r. oraz od 20 listopada 1989 r. do 16 grudnia 1989 r. ubezpieczona korzystała z urlopów bezpłatnych określonych w art. 174 kodeksu pracy.

Od dnia 16 października 1991 r. do dnia 4 października 1994 r. wnioskodawczyni pobierała zasiłek dla bezrobotnych.

Wynagrodzenie wnioskodawczyni za 1983 r., tj. za rok, w którym od 9 września korzystała z urlopu bezpłatnego na okres skierowania do pracy za granicą, wynosiło 129.616 zł. W wynagrodzeniu tym zawarte jest wynagrodzenie wnioskodawczyni wraz z rekompensatami w wys. 86.760 zł oraz tzw. wynagrodzenie zastępcze w kwocie 42.886 zł.

Za 1984 rok, w którym do 15 października ubezpieczona korzystała z urlopu bezpłatnego na okres skierowania do pracy za granicą, a następnie od 16 do 21 października ze „zwykłego” urlopu bezpłatnego, łączna kwota jej wynagrodzenia wynosiła 116.791 zł, w tym wynagrodzenie zastępcze – 97.834 zł.

Łączna kwota wynagrodzenia wnioskodawczyni:

- za 1985 r. wynosiła 146.720 zł,
- za 1986 r. wynosiła 182.551 zł,
- za 1987 r. wynosiła 214.040 zł,

Wynagrodzenie wnioskodawczyni za 1988 r., tj. za rok, w którym od 27 października korzystała z urlopu bezpłatnego na okres skierowania do pracy za granicą, wynosiło 540.934 zł. W wynagrodzeniu tym zawarte jest wynagrodzenie wnioskodawczyni w kwocie 325.089 zł oraz tzw. wynagrodzenie zastępcze w kwocie 215.845 zł.

Za 1989 rok, w którym do 19 listopada ubezpieczona korzystała z urlopu bezpłatnego na okres skierowania do pracy za granicą, a następnie od 20 listopada do 16 grudnia ze „zwykłego” urlopu bezpłatnego, po czym ponownie od 17 do 31 grudnia pracowała za granicą, łączna kwota jej wynagrodzenia zastępczego wyniosła 1.756.986 zł.

Łączna kwota wynagrodzenia zastępczego wnioskodawczyni za cały 1990 r., kiedy to korzystała z urlopu bezpłatnego w związku ze skierowaniem do pracy za granicą, wynosiła 10.153.353 zł.

Łączna kwota podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne wnioskodawczyni w 1991 r. wynosiła 16.791.905 zł. W skład ww. podstawy wymiaru wchodzi wynagrodzenie wnioskodawczyni za 1991 r. w kwocie 13.731.405 zł oraz pobrany w tym roku zasiłek dla bezrobotnych w wys. 3.060.500 zł.

W latach 1992 – 1994 ubezpieczona pobierała zasiłek dla bezrobotnych, który wynosił:

- w 1992 roku – 11.535.825 zł,
- w 1993 roku – 15.937.500 zł i
- w 1994 roku – 15.620.000 zł.

Najkorzystniejszym dla ubezpieczonej wskaźnikiem wysokości podstawy wymiaru emerytury jest wskaźnik wyliczony z 5 lat kalendarzowych, tj. od 1 stycznia 1987 r. do 31 grudnia 1991 r., wybranych z 14 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury, czyli z okresu od 1 stycznia 1982 r. do 31 grudnia 1991 r. Wskaźnik ten wynosi 75,62%. Obliczona przy uwzględnieniu ww. wskaźnika emerytura wnioskodawczyni od dnia 1 grudnia 2014 r. winna wynosić 1.248,08 zł.

Dowód: akta ubezpieczeniowe ZUS

akta osobowe wnioskodawczyni z okresu zatrudnienia w Fabryce (...)

(...) w G.

opinia biegłego sądowego z zakresu ubezpieczeń społecznych k. 65-75

przesłuchanie wnioskodawczynie k. 36-36v, e-protokół z 23.09.2015 r. 00:03:36 i nast.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 111 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.jedn.: Dz.U. z 2015 r., poz. 748 z późn. zm.), wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

1)z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,

2)z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176,

3)z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty,

- a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

2. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, obliczony na zasadach określonych w art. 15, mnoży się przez kwotę bazową ostatnio przyjętą do obliczenia świadczenia.

3. Podstawa wymiaru emerytury lub renty, ustalona na zasadach określonych w ust. 1 i 2, podlega wszystkim waloryzacjom przysługującym do dnia zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie tej podstawy.

W przedmiotowej sprawie sporu nie budziło, że ubezpieczona ma prawo do przeliczenia przysługującej jej emerytury. Dokonane jednak przez organ rentowy przeliczenie doprowadziło do ustalenia niekorzystnej dla wnioskodawczynie wysokości świadczenia, tj. do obniżenia wysokości jej emerytury z kwoty 1.254,38 zł do kwoty 1.223,93 zł. Dokonane przeliczenie zakwestionowała M. M. (1), wnosząc o przyznanie świadczenia w wyższej wysokości niż obliczona przez ZUS. Przy przeliczaniu wysokości emerytury wnioskodawczynie sporne między stronami były przede wszystkim okresy korzystania przez ubezpieczoną z urlopów bezpłatnych oraz wysokość jej zarobków z lat 1983 – 1991 r.

Materiał dowodowy zgromadzony w niniejszym postępowaniu, w tym w szczególności dokumenty z akt osobowych wnioskodawczynie z okresu jej zatrudnienia w Fabryce (...) w G. oraz przesłuchanie wnioskodawczynie, dały podstawy do ustalenia, iż trzykrotnie w czasie zatrudnienia w ww. zakładzie wnioskodawczynie korzystała z urlopu bezpłatnego na okres skierowania do pracy za granicą, o którym mowa w § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1974 r. w sprawie niektórych praw i obowiązków pracowników skierowanych do pracy za granicą w celu realizacji budownictwa eksportowego i usług związanych z eksportem (Dz.U. z 1986 r. Nr 19, poz. 101 z późn. zm.). Urlopy takie udzielane jej były od 9 września 1983 r. do 15 października 1984 r., od 27 października 1988 r. do 19 listopada 1989 r. i od 17 grudnia 1989 r. do 28 października 1991 r. ZUS kwestionował przede wszystkim okres urlopu bezpłatnego wnioskodawczynie w 1989 r. Wskazywał, iż wcześniej nie miał informacji od pracodawcy ubezpieczonej o okresie jej urlopu bezpłatnego od 27 października 1989 r. do 16 grudnia 1989 r., w związku z czym po uzyskaniu takiej informacji w 2014 r. okres ten wyłączył ze stażu pracy ubezpieczonej, co miało wpływ na obniżenie jej udokumentowanych okresów składkowych. Analiza dokumentacji pracowniczej ubezpieczonej oraz jej przesłuchanie pozwoliły natomiast

Sądowi na ustalenie, że M. M. (1) korzystała z urlopów bezpłatnych –określonych w art. 174 k.p. – od 16 października 1984 r. do 21 października 1984 r. oraz od 20 listopada 1989 r. do 16 grudnia 1989 r. Sama ubezpieczona przyznała, że pomiędzy drugim a trzecim wyjazdem do byłego ZSRR nie przychodziła do pracy w (...). Z dokumentów zaś zawartych w aktach osobowych wnioskodawczynie, w szczególności z zaświadczenia (...) S.A. (następcy prawnego Zakładu Usług (...) w N.. – Oddział w byłym ZSRR) z dnia 3 września 2014 r. wynika wyraźnie, że wnioskodawczynie do pracy po drugim wyjeździe za granicę miała się stawić w dniu 20 listopada 1989 r. Trzeci wyjazd do byłego ZSRR nastąpił zaś w dniu 17 grudnia 1989 r. A zatem okres od 20 listopada 1989 r. do 16 grudnia 1989 r. winien zostać potraktowany jako okres urlopu bezpłatnego ubezpieczonej, który nie wlicza się jej do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze (art. 174 k.p.). Tak samo należało potraktować okres od 16 października 1984 r. do 21 października 1984 r. Ubezpieczona –słuchana na rozprawie w dniu 23 września 2015 r.– przyznała, że do pracy po powrocie z pierwszego wyjazdu zagranicznego miała się stawić 16 października 1984 r., ale tego nie zrobiła, gdyż powiedziano jej, że ma do wykorzystania kilka dni urlopu. Z akt osobowych wnioskodawczynie nie wynika, aby pracodawca macierzysty udzielił wnioskodawczynie urlopu po dniu 16 października 1984 r. Przeciwnie nawet –potraktował on nieobecność w pracy ubezpieczonej jako porzucenie pracy skutkujące jej natychmiastowym zwolnieniem. Ostatecznie jednak do zwolnienia wnioskodawczynie nie doszło, ale w takich okolicznościach sprawy nie można mówić o tym, że pracodawca (...) w okresie od 16 października 1984 r. do 21 października 1984 r. udzielił ubezpieczonej urlopu innego niż bezpłatny. W aktach osobowych wyraźnie wskazuje się, iż wnioskodawczynie do pracy po powrocie z pierwszego kontraktu zagranicznego stawiała się dopiero w dniu 22 października 1984 r. (k. 84). Stąd też niewiarygodne są twierdzenia ubezpieczonej, jakoby nastąpiło to wcześniej, a mianowicie w dniu 19 października 1984 r.

Przy tak ustalonych okresach urlopów bezpłatnych, o których mowa w art. 174(1) § 1 k.p. oraz w art. 174 § 1 k.p., Sąd zlecił biegłemu sądowemu z zakresu ubezpieczeń społecznych obliczenie prawidłowej (najkorzystniejszej dla wnioskodawczynie) podstawy wymiaru, wskaźnika wysokości podstawy wymiaru i ostatecznej wysokości emerytury wnioskodawczynie.

Ze sporządzonej na potrzeby niniejszej sprawy opinii biegłej B. K. wynika, iż najkorzystniejszy dla ubezpieczonej jest wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury wyliczony z 5 lat kalendarzowych (tj. od 1 stycznia 1987 r. do 31 grudnia 1991 r.) wybranych z 14 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury, a więc z okresu od 1 stycznia 1982 r. do 31 grudnia 1991 r. i wynosi on 75,62%. Obliczona przy uwzględnieniu ww. wskaźnika emerytura wnioskodawczynie winna wynosić od dnia 1 grudnia 2014 r. – 1.248,08 zł. Do powyższych wniosków biegła doszła dokonując uprzednio wyliczeń wysokości wynagrodzenia należnego ubezpieczonej za okres od 1979 r. do 1991 r. W większości lat (tj. od 1979 r. do 1982 r., od 1985 r. do 1988 r. i od 1990 r. do 1991 r.) wyliczenia biegłej pokrywały się z wynagrodzeniami wykazanymi przez byłego pracodawcę ubezpieczonej na drukach Rp-7. Różnice dotyczyły lat 1983 – 1984 i 1989 r., a więc okresów, kiedy wnioskodawczynie przez część roku pracowała w kraju a drugą część na kontrakcie zagranicznym w byłym ZSRR, między czasie przebywając też na „zwykłych” urlopach bezpłatnych, i z okresów tych była potrzeba wyliczenia wynagrodzenia zastępczego wnioskodawczynie.

Zgodnie z treścią § 10 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1985 r. (Dz.U. z 1989 r. Nr 11, poz. 63), jeżeli w okresie, z którego wynagrodzenie przyjmuje się do ustalenia podstawy wymiaru, pracownik był zatrudniony za granicą, do ustalenia podstawy wymiaru przyjmuje się za okresy tego zatrudnienia:

- 1)kwoty, od których za te okresy opłacono składkę na ubezpieczenie społeczne w kraju, albo
- 2)jeżeli okres zatrudnienia za granicą przypada przed dniem 1 stycznia 1991 r. - kwoty wynagrodzenia przysługującego w tych okresach pracownikowi zatrudnionemu w kraju w takim samym lub podobnym charakterze, w jakim pracownik był zatrudniony przed wyjazdem za granicę.

Powyższy przepis określa sposób obliczenia wynagrodzenia zastępczego przyjmowanego w miejsce wynagrodzenia faktycznie otrzymywanego przez pracownika w czasie jego pracy za granicą. Biegły sądowy opiniujący w niniejszej sprawie, opierając się na ww. regulacji oraz na dokumentach płacowych wnioskodawczynie oraz pracownic W. M. i

K. N., obliczył wynagrodzenie M. M. (1) za lata 1983 – 1984 i 1989, w tym należne jej w tym okresie wynagrodzenie zastępcze (k. 67v-70, 72). Wyliczenia powyższe –w ocenie Sądu– są rzetelne i nie budzą żadnych wątpliwości co do ich prawidłowości. Wyliczeń tych zresztą wnioskodawczyni nie kwestionowała. W zastrzeżeniach do opinii podnosiła jedynie, że nie jest prawdą, że pobierała zasiłek od dnia 12 października 1991 r. Ustaleń takich biegły nie poczynił. Przeciwnie –wykazywał w opinii, iż ubezpieczona zasiłek dla bezrobotnych pobierała od dnia 16 października 1991 r., a kwoty wypłaconych zasiłków w latach 1991 – 1994 wynikały wprost z zaświadczeń Powiatowego Urzędu Pracy w G.. Stąd też nie było żadnych podstaw, by w tym zakresie uznać opinię za nierzetelną czy nieprawdziwą. Dalsze zastrzeżenia wnioskodawczyni były w zasadzie skierowane personalnie do pracowników kadr byłego pracodawcy i jako takie nie miały żadnego znaczenia dla oceny mocy dowodowej sporządzonej w niniejszej sprawie opinii. Wiarygodności tejże opinii nie podważyły również zastrzeżenia organu rentowego z dnia 17 lutego 2016 r. (data wpływu k. 84). Kwestionują one przede wszystkim założenia, na jakich oparta jest opinia, tj. okresy przyjętych przez biegłą urlopów bezpłatnych wnioskodawczyni oraz zarzucają, że biegła uwzględniła okresy, w których M. M. (1) nie świadczyła pracy i dokonała wyliczeń jej wynagrodzenia, przyjmując wynagrodzenie za okresy, w których zainteresowana przebywała na urlopie bezpłatnym. Z powyższymi twierdzeniami nie sposób się zgodzić. Przede wszystkim podkreślenia wymaga, że okresy przebywania przez M. M. (1) na urloпах bezpłatnych z art. 174 § 1 k.p. i art. 174(1) § 1 k.p. ustalił Sąd. Uczynił to w oparciu o materiał dowodowy zgromadzony w aktach osobowych wnioskodawczyni i w jej aktach ubezpieczeniowych, w tym m.in. o świadectwa pracy z dnia 30 sierpnia 1995 r. pochodzące od pracodawcy, u którego wnioskodawczyni świadczyła pracę na terenie byłego ZSRR tj. (...) Sp. z o.o. (k. 23 i 24 akt ZUS t. II, także k. 194-195 akt osobowych), potwierdzone przez sam ZUS w piśmie do wnioskodawczyni z dnia 20 marca 1998 r. (k. 45-46 akt ZUS t. II), o zawiadomienia pochodzące od (...) Sp. z o.o. skierowane do (...) i wskazujące dni, w których ubezpieczona po powrocie z kontraktu zagranicznego i wykorzystaniu przysługujących jej zgodnie z obowiązującymi wówczas przepisami dni wolnych od pracy i dni urlopu wypoczynkowego miała obowiązek stawienia się w pracy w (...), a były to dni: 16 października 1984 r. i 20 listopada 1989 r. (akta ZUS t. III). Z zawiadomienia z dnia 23 października 1984 r. wynika nadto, iż wnioskodawczyni pracę na terenie byłego ZSRR podjęła dnia 9 września 1983 r. Takie samo ustalenie poczynił Sąd Rejonowy w Głogowie rozpoznający powództwo o sprostowanie świadectwa pracy z dnia 30 września 1991 r. w zakresie czasookresu urlopu bezpłatnego udzielonego wnioskodawczyni na zasadzie art. 174(1) k.p., od którego zresztą pracodawca odwoływał się twierdząc, iż okres ten powinien być liczony już od dnia 8 września 1983 r. (k. 178-180 akt osobowych). Mając na uwadze powyższe dowody i późniejsze –nie zawsze zgodne z nimi zaświadczenia zakładów pracy –następców prawnych pierwotnych pracodawców- Sąd za wiarygodne uznał pierwotne dokumenty źródłowe i w oparciu o nie poczynił ustalenia odnośnie czasookresów urlopów bezpłatnych ubezpieczonej między 1983 a 1991 rokiem. Ustalenia te zresztą są prawie w całości zgodne z informacjami wynikającymi z zaświadczenia z dnia 3 września 2014 r. firmy (...) S.A., na które w zastrzeżeniach powołuje się ZUS (k. 213 akt osobowych). Jedyna różnica dotyczy ustalenia pierwszego dnia pracy wnioskodawczyni na pierwszym kontrakcie zagranicznym, którym –w ocenie Sądu– był dzień 9 września 1983 r., a nie jak podano w ww. zaświadczeniu –dzień 10 września 1983 r. Różnica dotyczy też ostatniego dnia urlopu bezpłatnego udzielonego na okres skierowania do pracy za granicą, tj. dnia 12 października 1991 r. Faktem bowiem jest, że wnioskodawczyni w zakładzie macierzystym miała się stawić w dniu 29 października 1991 r., ale do tego nie doszło, gdyż już od dnia 16 października 1991 r. pozostawała zarejestrowana jako osoba bezrobotna i od tej daty pobierała zasiłek dla bezrobotnych. Ustalenie to jednak nie wpływa w żaden sposób na wyliczenie wynagrodzenia M. M. (1) za 1991 r. Biegły sądowy, dokonując tego wyliczenia, oprął się –tak jak wcześniej ZUS– na druku Rp-7 z dnia 4 września 2014 r. wystawionym przez (...) S.A., w którym wykazano kwotę wynagrodzenia 13.731.405 zł oraz na zaświadczeniu z PUP w G. z dnia 11 lipca 2014 r., z którego wynika, że wnioskodawczyni w okresie od 16 października 1991 r. do 31 grudnia 1991 r. pobrała zasiłek dla bezrobotnych w łącznej wysokości 3.060.500 zł.

Podsumowując, w ocenie Sądu, zastrzeżenia organu rentowego nie zasługiwały na uwzględnienie. W okresach bowiem, które zakwestionował ZUS w piśmie z dnia 17 lutego 2016 r., ubezpieczona świadczyła pracę na kontrakcie, pozostając w tym czasie na urlopie bezpłatnym określonym w art. 171(1) k.p. w zakładzie macierzystym i za okresy takiej pracy biegły sądowy prawidłowo wyliczył należne wnioskodawczyni wynagrodzenie zastępcze –co nastąpiło w zgodzie z § 10 cyt. wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1985 r. Przy wyliczaniu wynagrodzenia za lata 1984 i 1989 r. biegły sądowy uwzględnił nadto okresy urlopu bezpłatnego wnioskodawczyni, o którym

mowa w art. 174 § 1 k.p., jako te, które nie są wliczane do stażu pracy ubezpieczonej i odpowiednio pomniejszył należne wnioskodawczyni za te lata wynagrodzenie zastępcze. Dodać w tym miejscu należy, iż najkorzystniejszy dla ubezpieczonej wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury dotyczy lat 1987 – 1991. Jedynym zaś zastrzeżeniem organu rentowego dotyczącym tego okresu jest to, że ubezpieczona w okresie od 27 października 1989 r. do 19 listopada 1989 r. nie świadczyła pracy. Wyżej wskazano już, dlaczego Sąd uznał, że M. M. (1) w związku ze skierowaniem do pracy za granicą pozostawała na urlopie bezpłatnym do dnia 19 listopada 1989 r. (a nie do dnia 26 października 1989 r., jak twierdzi ZUS) i z jakich dokumentów ww. dane wynikają. Biegły sądowy natomiast – wyliczając wynagrodzenie zastępcze wnioskodawczyni za 1989 r. (do 19 listopada i następnie od 17 do 31 grudnia tego roku) zrobił to prawidłowo, albowiem skorzystał z zaświadczenia o zarobkach z tego okresu innego pracownika zakładu macierzystego wnioskodawczyni (K. N.), odliczając jednocześnie od wartości tego wynagrodzenia czas urlopu bezpłatnego, w którym wnioskodawczyni rzeczywiście nie świadczyła pracy w zakładzie macierzystym po powrocie z kontraktu, tj. okres od 20 listopada 1989 r. do 16 grudnia 1989 r. W dniu 17 grudnia 1989 r. M. M. (1) bowiem po raz trzeci wyjechała na kontrakt do byłego ZSRR. Ww. wyliczenia biegłego – w ocenie Sądu – są rzetelne i prawidłowe i nie ma żadnych podstaw, by nie dać im wiary.

Stąd też – opierając się na sporządzonej w niniejszej sprawie opinii biegłego sądowego z zakresu ubezpieczeń społecznych jako dowodzie wiarygodnym i w pełni przydatnym do rozstrzygnięcia sprawy – Sąd uznał, iż emerytura wnioskodawczyni winna zostać przeliczona w oparciu o wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynoszący 75,62% wyliczony z 5 kolejnych lat kalendarzowych (tj. od 1 stycznia 1987 r. do 31 grudnia 1991 r.) wybranych z 14 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury, a więc z okresu od 1 stycznia 1982 r. do 31 grudnia 1991 r., której wysokość od dnia 1 grudnia 2014 r. winna wynosić 1.248,08 zł.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w pkt I sentencji oddalając dalej idące (ponad kwotę świadczenia wynikającą z opinii biegłego) odwołanie jako niezasadne.